

De volledige teksten van de uitspraken van de Raad van Tucht en het

College van Beroep voor het bedrijfsleven zijn tegen kopieerkosten te bestellen bij de NIVRA-bibliotheek, e-mail bibliotheek@nivra.nl. Niet gepubliceerde samenvattingen van uitspraken staan op www.nivra.nl.

5 Raad van Tucht Amsterdam en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2007-5

Artikel 6 GBR-1994, deugdelijke grondslag, werkzaamheden bij inbrengverklaring

In het kader van een voornemen van klaagster om met ABC samen te werken is door de betrokken registeraccountant een overzicht opgesteld van het geschatte resultaat over 2000 van beide bedrijven. Mede op basis van dit overzicht is besloten de samenwerking verder gestalte te geven door de oprichting van een holding. Betrokkene heeft hierbij de inbrengverklaring afgegeven. Achteraf blijkt de financiële positie van ABC slechter te zijn dan door betrokkene werd gepresenteerd.

De klacht luidt dat betrokkene de cijfers onvoldoende heeft geverifieerd, kanttekeningen had moeten plaatsen bij het presenteren van de cijfers en derhalve niet de inbrengverklaring mogen afgeven.

Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. Bij de behandeling ter zitting van de onderhavige klacht heeft betrokkene op vragen van de raad verklaard dat de door hem gegeven prognose inzake ABC geen grond vond in destijds, medio 2000, bekende concrete feiten, omdat geen up to date administratie voorhanden was en voorts, dat de informatie die hij heeft gebruikt voor het afgeven van de verklaring, de overeenkomst was, die partijen hadden gesloten en waarvan het rapport 'Continuïteit door Samenwerking' een uiting was. Op de vraag of hij ter zake zelf in de onderneming enig onderzoek had verricht, heeft betrokkene ontkennend geantwoord. Bij deze stand van zaken moet ervan worden uitgegaan dat betrokkene de door hem gepresenteerde cijfers heeft gebaseerd op abstracte gegevens, te weten die uit een door andere - betrokkene onbekende - personen opgesteld rapport en dat betrokkene onderzoeksactiviteiten op het concrete niveau ter zake nihil zijn geweest. Weliswaar zijn door betrokkene

bij de bedoelde cijfers aantekeningen gevoegd, inhoudende enkele opmerkingen en voorbehouden, doch deze kunnen niet gelden als waarschuwing dat betrokkene niet beroepshalve de controle van die cijfers had uitgevoerd. Van zowel meergenoemde cijfers als van de door betrokkene afgegeven verklaring moet aldus worden vastgesteld dat zij geen deugdelijke grondslag vinden in door betrokkene verrichte werkzaamheden.

De raad is van oordeel dat het tuchtrechtelijk verwijtbaar is dat een registeraccountant resultaten van zijn arbeid presenteert, waaraan in het maatschappelijk verkeer een bijzondere betekenis wordt gehecht en op de juistheid waarvan wordt vertrouwd omdat zij van een registeraccountant afkomstig zijn, zonder dat hij de bij de uitoefening van zijn functie behorende zorgvuldigheid heeft betracht en deskundigheid heeft aangewend die de grondslag daarvoor moeten vormen. De Raad van Tucht verklaart de klacht gegrond, is van mening dat er sprake is van een schending van artikel 6 en 11 GBR-1994 en legt betrokkene hiervoor de maatregel van schriftelijke berisping op.

Betrokkene is tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Met betrekking tot de gegrondverklaring van de klacht overweegt het college het volgende. De raad heeft in de bestreden tuchtbeslissing het handelen van betrokkene aangemerkt als schending van artikel 6 GBR-1994. Het college stelt vast dat betrokkene op iedere pagina van de cijferopstelling de woorden 'geen accountantscontrole toegepast' heeft vermeld. Daarmee heeft de raad, met de kwalificatie dat niettemin artikel 6 GBR-1994 is geschonden, kennelijk tot uitdrukking willen brengen dat hij het geheel van waarschuwingen in onderlinge samenhang bezien en gelet op de omstandigheden van het geval, ontoereikend acht om een behoorlijk inzicht te geven op basis van welke stukken en werkzaamheden de accountant tot de onderhavige cijferopstelling is gekomen en welke betekenis daar

aan gehecht kan worden. Naar het oordeel van het college heeft het bepaalde in artikel 6 GBR-1994 niet de strekking om in een geval als het onderhavige, waarin de woorden 'geen accountantscontrole toegepast' op elk zelfstandig onderdeel van het stuk zijn gesteld, als zelfstandige norm te dienen op de wijze als door de raad van tucht kennelijk bedoeld. Het artikel bevat naar het oordeel van het college immers criteria op basis waarvan beoordeeld kan worden of een accountant al dan niet geacht wordt beroepshalve de controle van een verantwoording te hebben uitgevoerd. In zoverre is de raad, door een schending van artikel 6 GBR-1994 aan te nemen naast schending van artikel 11 GBR-1994, tot een onjuiste kwalificatie gekomen. Dit laat naar het oordeel van het college evenwel onverlet dat de raad op goede gronden tot de conclusie is gekomen dat de klachtonderdelen, namelijk dat betrokkene volstrekt onvoldoende heeft geverifieerd of de door hem gepresenteerde cijfers van ABC wel conform de realiteit waren en minst genomen had moeten waarschuwen dan wel kanttekeningen had moeten plaatsen bij de presentatie van zijn cijfers, gegrond zijn. Het college overweegt dienaangaande als volgt. Betrokkene heeft uiteengezet dat hij zich bij de gewraakte cijferopstelling heeft gebaseerd op de hem ter beschikking gestelde interne cijfers over het eerste halfjaar, naar het college begrijpt van het jaar 2000, en de jaarrekening 1998 van ABC. Ter zitting van het college heeft betrokkene herhaald dat hij wist dat de administratieve organisatie van ABC ten tijde hier van belang een wanorde was en dat alleen de cijfers over 1998 betrouwbaar waren. Naar het oordeel van het college had betrokkene moeten beseffen dat het ook voor klaagster van groot belang was dat zij met het oog op de voorgenomen inbreng in de nieuwe vennootschap zou beschikken over adequate informatie met betrekking tot (de waarde van) ABC. Door niettemin op basis van een onbetrouwbare administratie cijfers op te stellen en deze uit te brengen, moet worden geoordeeld dat betrokkene in zijn accountantswerkzaamheden is tekortgeschoten. Daaraan doen de door betrokkene bij de cijferopstelling gevoegde, aantekeningen niet af, omdat betrokkene er niet voor heeft gewaarschuwd dat de administratie van ABC een wanorde en mitsdien

niet betrouwbaar was. Bij dit licht bezien is het college van oordeel dat de raad terecht heeft geoordeeld dat de cijferopstelling een deugdelijke grondslag ontbeert.

Met betrekking tot de accountantsverklaring overweegt het college als volgt. In zijn uitspraak van 1 oktober 2002 (AWB 01/409, LJN: AF0344, JT 2003-34) heeft het college over de, met de in artikel 2:204c, derde lid, BW vergelijkbare, verklaring ex artikel 2:94b, tweede lid, Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) - kort gezegd - geoordeeld dat het BW niet bepaalt welke werkzaamheden een accountant moet verrichten om een dergelijke verklaring te kunnen afgeven, maar dat de wetgever dit kennelijk aan de accountant heeft willen overlaten, ervan uitgaande dat deze overeenkomstig zijn beroepsregels zal werken. Derhalve is artikel 11 GBR-1994 richtinggevend: waar het om gaat is of de deskundigheid van de accountant en de door hem verrichte werkzaamheden een deugdelijke grondslag vormen voor het afleggen van de verklaring. Betrokkene heeft ter zitting van het college verklaard dat de beschrijving van de ingebrachte goederen van de vennootschap (mede) is gebaseerd op de hiervoor besproken cijferopstelling. De accountantsverklaring is gericht op deze beschrijving, waarvan de gegevens zijn ontleend aan een cijferopstelling waaraan, zoals overwogen, een deugdelijke grondslag ontbreekt. Aangezien betrokkene wist dat de cijferopstelling niet was gebaseerd op betrouwbare gegevens, heeft hij naar het oordeel van het college niet op

goede gronden kunnen verklaren dat de waarde van de te verkrijgen goederen naar de toestand per 29 december 2000, bij toepassing van in het maatschappelijk verkeer als aanvaardbaar beschouwde waarderingsmethoden, ten minste gelijk is aan de waarde van de door de vennootschap te verrichten tegenprestatie. Dat betrokkene bij de bepaling van de waarde van de te verkrijgen goederen vooral de verwachtingen in de toekomst een rol liet spelen verandert hier niks aan. Deze verwachtingen vinden immers (mede) hun grondslag in de huidige cijfers en in de resultaten in het recente verleden, die, vanwege de niet op orde zijnde administratie van ABC, niet voorhanden waren. Evenmin doet daar aan af dat partijen zelf al tot een prijs waren gekomen, omdat betrokkene als accountant door middel van het geven van de accountantsverklaring laat weten dat die prijs naar zijn oordeel ten minste een bepaalde waarde vertegenwoordigt. Voor de inhoud van deze accountantsverklaring is betrokkene verantwoordelijk, als gevolg waarvan hij daarop ook tuchtrechtelijk kan worden aangesproken. Derhalve ontbeert ook de accountantsverklaring een deugdelijke grondslag, zodat de raad de klacht, inhoudende dat betrokkene deze verklaring nimmer had mogen afgeven zonder de waardering te verifiëren, terecht gegrond heeft verklaard. Het college verworpt het beroep.

R372

AWB 03/405 LJN AZ2233

Toe zien op afwikkeling ingediende verzoeken bij Belastingdienst

Betrokken registeraccountant heeft voor zijn voormalig cliënt, thans klager, de fiscale aangiften verzorgd. In dit verband is een berekening opgesteld van een fiscale teruggaaf als gevolg van middeling over enkele jaren. De klacht houdt in dat betrokkene heeft nagelaten een middelingsverzoek bij de Belastingdienst in te dienen, althans nalatig is geweest op de afhandeling van het middelingsverzoek door de Belastingdienst toe te zien.

Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. Als vaststaand dient te worden aangenomen dat het tot de taak van betrokkene behoorde om voor klager betreffende de jaren 1998, 1999 en 2000 middeling te vragen bij de Belastingdienst. Betrokkene heeft gesteld dat hij een middelingsverzoek heeft ingestuurd, hetgeen impliceert dat betrokkene dit tot zijn opdracht heeft gerekend. De raad is evenwel van oordeel dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij heeft gezorgd voor indiening van het middelingsverzoek. Betrokkene heeft enkel verwezen naar een berekening. Betrokkene heeft gesteld dat het op zijn kantoor gebruikelijk is dat een dergelijke berekening op de datum waarop zij is gemaakt aan de Belastingdienst wordt toegestuurd. Uit de stukken blijkt dat de Belastingdienst geen middelingsverzoek heeft ontvangen. Gelet op het kennelijk ontbreken van een kopie van een brief waarmee de desbetreffende berekening aan de Belastingdienst is toegestuurd en waarin het middelingsverzoek wordt gedaan, moet het ervoor gehouden worden dat betrokkene geen verzoek heeft ingediend. De raad acht dit een tuchtrechtelijk verwijtbare nalatigheid. Ook indien betrokkene een middelingsverzoek heeft ingediend, is betrokkene tuchtrechtelijk verwijtbaar nalatig geweest, omdat gesteld noch gebleken is dat betrokkene heeft toegezien op de afwikkeling van het middelingsverzoek. Bij uitblijven van bericht van de Belastingdienst behoorde ook dit tot zijn taak. Betrokkene heeft aangevoerd dat, toen klager in augustus 2003 bij hem kwam met de gegevens voor de jaarrekening 2002, het te laat was om alsnog een midde-

Annotatie bij JT 2007-5

Artikel 6 komt in het tuchtrecht niet vaak aan de orde. Het College van Beroep voor het bedrijfsleven oordeelt, in tegenstelling tot de Raad van Tucht, dat de woorden 'geen accountantscontrole toegepast' op elk zelfstandig onderdeel van een stuk, voldoende duidelijk zijn; dit is geruststellend.

Betrokkene heeft een inbrengverklaring afgegeven die in het spraakgebruik van accountants wordt aangeduid als een 'ten minste'-verklaring'. Die dient naar het oordeel van het college gebaseerd te zijn op cijferopstellingen met een (door de accountant vast te stellen) deugdelijke grondslag. Als de onderliggende administratie een 'wanorde' is, zal het moeilijk, zo niet onmogelijk zijn de wettelijk vereiste inbrengverklaring te geven! Maar dat is dan de straf voor de 'wanorde'.

Betrokkene heeft niet betoogd dat hij wel een deugdelijke grondslag had voor de waarde van een deel van de in te brengen goederen, en dat die waarde de stortingsplicht overtrof. In de praktijk wordt in een dergelijke situatie wel geredeneerd dat de 'ten minste'-verklaring toch gegeven kan worden. Of die praktijk na deze uitspraak in stand kan blijven, valt nog te bezien: het niet te verifiëren deel van de inbreng kan ook een negatieve waarde blijken te hebben.

Hans Blokdijs

lingsverzoek in te dienen. Betrokkene had evenwel al het redelijke moeten beproeven om de schade te beperken die zijn verzuim had aangericht. Hij had dus op zijn minst, al was de termijn formeel verstreken, alsnog een verzoek moeten doen teneinde de Belastingdienst te bewegen tot een voor klager gunstige beslissing. Het voorgaande brengt mee dat de klacht gegrond is. De raad rekent het betrokkene aan dat hij nonchalant met de belangen van klager is omgegaan. Betrokkene is niet ter zitting verschenen en afgaande op zijn verweer heeft betrokkene er geen blijk van gegeven het onjuiste van zijn handelen in te zien. De raad legt betrokkene derhalve de maatregel van schriftelijke waarschuwing op. Betrokkene is tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. In zijn beroepschrift heeft betrokkene zich gericht tegen het oordeel van de raad dat hij tuchtrechtelijk verwijtbaar nalatig is geweest, omdat hij niet heeft toegezien op de afwikkeling van het middelingsverzoek. Betrokkene heeft als grief aangevoerd dat het voor hem niet altijd mogelijk is om vast te stellen of een middelingsverzoek is afgehandeld en dat de verantwoordelijkheid voor de afhandeling daarom bij de opdrachtgever dient te berusten. Het college is van oordeel dat de aan betrokkene gegeven opdracht om een middelingsverzoek in te dienen, uit zijn aard mede de opdracht heeft omvat om toe te zien op de afwikkeling ervan. Niet is gebleken dat de opdracht expliciet is beperkt tot de enkele indiening van het middelingsverzoek. Bij betrokkene berustte daarom tevens de verantwoordelijkheid voor de afwikkeling. Het betoog van betrokkene kan daarom niet slagen. Het college verwerpt het beroep.

R1146/05.19

AWB 03/405 LJN AZ2233

7 Raad van Tucht Den Haag - JT 2007-7

Deugdelijke grondslag, verwerken waardevermindering

De klacht tegen de betrokken registeraccountant houdt in dat hij, gelet op de verrichte werkzaamheden, in de gegeven omstandigheden onvoldoende deugdelijke grondslag had om bij de jaarrekening 2001 van ABC een goedkeurende accountantsverklaring te geven. In de toelichting op de klacht hebben de klagers onder meer gesteld dat het boekverlies in 2001 van 231.000 van GHI op grond van de Richtlijn voor de Accountantscontrole (RAC) 510 als resultaat op een transactie met een andere in de consolidatie opgenomen maatschappij volledig uit de balanswaardevermindering en uit het resultaat moet worden geëlimineerd. In casu is dit resultaat niet geëlimineerd, hoewel dit op grond van RAC 510 is vereist. Het niet elimineren heeft geleid tot onjuistheden van materieel belang. Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. Vaststaat dat in het jaar 2001 GHI vrachtauto's heeft verkocht en geleverd aan DEF en dat daarbij, als gevolg van het uitoefenen van een optierecht door laatstgenoemde, bij GHI een boekverlies is ontstaan van afgerond € 231.000. Voorts staat vast dat het boekverlies in de consolidatie van ABC waartoe GHI en DEF met andere groepsmaatschappijen behoren, niet is geëlimineerd. Gebleken is dat noch in de jaarrekening noch in de toelichting bij de jaarrekening van de desbetreffende vennootschappen de waardevermindering (het boekverlies) is vermeld. Betrokkene heeft aangevoerd dat dit verlies feitelijk een bijzondere waardevermindering is als bedoeld in artikel 2:387 lid 4 BW. Ter staving van de stellingen van betrokkene dat tijdens de controle door XYZ aan GHI is gevraagd naar de overwegingen om het boek-

verlies ten laste van het resultaat te brengen en dat daarop is geantwoord dat de uitoefenprijs van de koopoptie een reële prijs was, is evenwel in het controledossier van betrokkene geen stuk te vinden, zoals hij zelf ook heeft verklaard tijdens de zitting. Was dit stuk er wel, dan had bovendien aanvullend onderzoek naar de realiteit van dat antwoord plaats moeten vinden. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat betrokkene geen goede grond had om het verwerken van het verlies in de jaarrekening aanvaardbaar te achten en erop had moeten toezien dat de waardevermindering in de consolidatie geëlimineerd werd. Zonder deze eliminatie had betrokkene niet tot het geven van een goedkeurende verklaring bij de geconsolideerde jaarrekening 2001 mogen overgaan. Onweersproken is dat het elimineren van de waardevermindering zou hebben geleid tot verschillen van materieel belang. Overigens merkt de raad op dat, indien de waardevermindering op grond van de gedocumenteerde bevindingen van betrokkene als effectief geleden verlies had moeten aangemerkt, dit gelet op artikel 2:387, lid 5 (laatste volzin) afzonderlijk in de winst- en verliesrekening dan wel in de toelichting opgenomen had moeten worden. Dit laatste is niet gebeurd. De Raad van Tucht verklaart de klacht gegrond en legt betrokkene de maatregel van schriftelijke waarschuwing op.

R1122/04.56

8 Raad van Tucht Den Haag en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2007-8

Zeven jaar oude klacht is niet binnen redelijke termijn ingediend, niet-ontvankelijk, verdedigingsbeginsel

Betrokken registeraccountant heeft zijn opdracht aan klager teruggegeven en heeft enkele jaren later voor het gerechtshof een getuigenverklaring afgelegd omtrent het handelen van klager.

Klager verwijt betrokkene dat hij zijn werkzaamheden heeft gestaakt en ten overstaan van de rechter een onware verklaring heeft afgelegd waaruit partijdigheid blijkt. Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. Op grond van het bepaalde bij artikel 40 Wet op de Registeraccountants neemt de raad een tegen een registeraccountant gezeten bezwaar onder meer in behandeling op grond van een bij de raad ingediende ►

Annotatie bij JT 2007-6

In deze uitspraak stellen de tuchtrechters een zekere 'zorgplicht', al gebruiken ze die term niet; zij verwijten betrokkene echter 'nonchalance'. Als een dergelijke 'zorgplicht' door de cliënt niet wordt gewenst, moet deze kennelijk expliciet worden uitgesloten.

Geheel nieuw lijkt mij dit overigens niet, maar in eerdere uitspraken is dit niet zo expliciet aan de orde gekomen, mede doordat daar vaak (vele) andere zaken aan de orde waren. Deze uitspraak verdient wel de aandacht. De Raad van Tucht stelt zelfs dat betrokkene alsnog een verzoek bij de Belastingdienst had moeten indienen, ook al was de termijn daarvoor verstreken!

Hans Blokdijs

klacht. Hoewel de wet geen termijn bepaalt, moet op grond van algemene in het Nederlands rechtssysteem levende rechtsbeginselen, meer in het bijzonder het beginsel van de rechtszekerheid, worden aangenomen dat een registeraccountant mag vertrouwen dat hij zich na verloop van tijd, te beoordelen naar de omstandigheden van het geval, niet meer tuchtrechtelijk zal behoeven te verantwoorden voor zijn gedragingen. Zulks leidt er in dat geval toe dat het recht om zich over die gedragingen te beklagen is vervallen. Degene die over gedragingen van een registeraccountant wenst te klagen, dient dat derhalve te doen binnen een redelijke termijn na de desbetreffende gedragingen. De in het eerste verwijt aan de orde zijnde gedragingen dateren van omstreeks medio 1997, gelet op het feit dat betrokkene de relatie met klager medio juni 1997 heeft beëindigd. In die tijd was klager op de hoogte van de feiten en omstandigheden die het onderwerp vormen van dit onderdeel van de klacht. De klacht is ingediend op 10 oktober 2004. Sedert de verweten gedragingen tot het indienen van de klacht zijn derhalve ruim zeven jaar verstreken. De hiervoor bedoelde redelijke termijn is daarmee ruimschoots overschreden. Dit brengt mee dat klager in dit klachtonderdeel niet-ontvankelijk dient te worden verklaard. Bij de tweede klacht is door betrokkene gemotiveerd weersproken dat hij een onware verklaring heeft afgelegd. Klager heeft geen stukken in het geding gebracht die zijn verwijt feitelijk onderbouwen. Dit klachtonderdeel wordt derhalve ongegrond verklaard.

Klager is tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Klager heeft ten aanzien van de niet-ontvankelijkverklaring aangevoerd dat hij het in 1997 al niet met de gedragingen van betrokkene eens was, maar dat hij dat aanvankelijk had laten zitten. Dat veranderde toen betrokkene in juni 2004 een, naar de mening van klager onware verklaring als getuige aflegde. Dat was voor klager de reden om de gedragingen van betrokkene uit 1997 alsnog aan de raad voor te leggen. Het college is van oordeel dat de raad op goede gronden heeft geoordeeld dat een inhoudelijke beoordeling van de klacht over deze feiten achterwege

dient te blijven. Er zijn inmiddels na het voordoen van die feiten meer dan zeven jaren verstreken. Met name het verdedigingsbeginsel brengt mee dat betrokkene, na verloop van een dergelijke tijdspanne, niet langer rekening behoeft te houden met de mogelijke indiening van een klacht. In beroep heeft klager ter onderbouwing van de in zijn ogen onjuiste conclusie dat betrokkene geen onware verklaring heeft afgelegd de getuigenverklaring in het geding gebracht. Het college is van oordeel dat, aangezien de inhoud van de verklaring reeds in de procedure bij de raad is ingebracht en ervan uitgegaan mag worden dat de verklaring bekend is bij betrokkene aangezien hij deze zelf heeft afgelegd, deze verklaring bij de beoordeling door het college betrokken dient te worden. Volgens klager heeft betrokkene zijn onder ede afgelegde verklaring over de facturen ter zitting van de raad ingetrokken. Klager concludeert daaruit dat de neutraliteit van betrokkene zoek is. Hierin vindt klager steun voor zijn stelling dat betrokkene niet onpartijdig is geweest. Na bestudering van de verklaring welke betrokkene heeft afgelegd ten overstaan van het gerechtshof alsmede de raad komt het college tot het oordeel dat deze met elkaar zijn te verenigen, en hieruit geen partijdigheid van betrokkene valt af te leiden. Het college verwerpt het beroep.

R1115/04.49

AWB 05/797 LJN AY9282

9 Raad van Tucht Den Haag - JT 2007-9

Verstrekken van inlichtingen aan de opvolgend accountant kan ook informatie omtrent onregelmatigheden behelzen, de in dit verband verstrekte informatie dient niet te gelden als mededeling in de zin van artikel 11 GBR-1994

Klager werkt als administrateur bij ABC. Door de FIOD is geconstateerd dat er onregelmatigheden zijn in de administratie. Dit heeft tot gevolg gehad dat klager strafrechtelijk is vervolgd. De opdracht aan het

kantoor van de betrokken registeraccountant tot het uitvoeren van de accountantscontrole is nadien ingetrokken. Betrokkene heeft aan de opvolgende accountant door zijn brief van 19 augustus 2003 inlichtingen verstrekt omtrent de aanvaardbaarheid van de opdracht.

Klager verwijt betrokkene dat deze door zijn brief van 19 augustus 2003 ongefundeerd insinueert dat klager betrokken en verantwoordelijk is geweest voor de manipulaties. Deze handelwijze is in strijd met de eer van de stand en geeft te kennen dat betrokkene onpartijdig in zijn oordeel is geweest. Betrokkene wordt voorts verweten voor zijn mededeling geen deugdelijke grondslag te hebben. De wijze waarop betrokkene aan zijn informatieplicht heeft voldaan brengt verder met zich dat deze zijn geheimhoudingsplicht heeft geschonden.

Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. Op grond van artikel 31 lid 2 GBR-1994 is de registeraccountant aan wie door de opvolgend accountant inlichtingen zijn gevraagd, gehouden aan laatstgenoemde - binnen redelijke tijd - mee te delen wat deze voor zijn oordeelvorming omtrent de aanvaardbaarheid van de opdracht nodig heeft. De inlichtingen waarop dit artikel betrekking heeft, kunnen betrekking hebben op vaktechnische aspecten, maar ook op onregelmatigheden bij de desbetreffende huishouding. Deze onregelmatigheden kunnen op zich weer betrekking hebben op vaktechnische aspecten. Van de bevroegde accountant wordt verwacht dat hij die inlichtingen geeft die nodig zijn voor het vormen van een oordeel omtrent de aanvaardbaarheid van de opdracht. De raad is van oordeel dat betrokkene door middel van de brief aan de mogelijk opvolgende accountant inlichtingen heeft gegeven op een wijze die valt binnen de grenzen van artikel 31 GBR-1994. Betrokkene heeft de stellingen in zijn brief voldoende met feiten onderbouwd, zodat de opvolgende accountant deze desgewenst kon verifiëren. De raad ziet als kern van de brief een beschrijving van betrokkene van de wijze waarop het bestuur van ABC, na met het FIOD onderzoek te zijn geconfronteerd, invulling heeft gegeven aan zijn verantwoordelijkheid, daarbij klager in zijn positie als administrateur handhavende. De raad neemt voorts in aanmerking dat de brief binnen beperkte kring is verspreid, te weten aan de mogelijk opvolgende accountant, die een geheimhoudingsplicht heeft, en aan de direc-

tie van ABC, die van de in de brief beschreven gebeurtenissen op de hoogte was. Tot slot overweegt de raad dat de brief in de gebruikte bewoordingen jegens klager niet onnodig grievend is.

In het voorgaande ligt besloten dat betrokkene geen schade heeft toegebracht aan de eer van de stand der registeraccountants, zodat artikel 5 GBR-1994 niet is overtreden. Evenmin is, gezien het voorgaande, een overtreding van artikel 9 GBR-1994 of van artikel 11 GBR-1994 aan de orde, waarbij de raad opmerkt dat de krachtens artikel 31 GBR-1994 geschreven brief niet dient te worden aangemerkt als mededeling in de zin van artikel 11 GBR-1994. De klacht wordt in alle onderdelen ongegrond verklaard.

R1115/04.49

10 Raad van Tucht Den Haag - JT 2007-10

Clïent verstrekt niet de benodigde gegevens, maak duidelijk dat zonder de gevraagde gegevens de opdracht niet wordt uitgevoerd

Klager verwijt de betrokkene registeraccountant dat deze ondanks een daartoe strekkende opdracht geen jaarrekening heeft opgesteld noch

aangifte heeft gedaan bij de Belastingdienst. Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. Betrokkene heeft in zijn verweer aangevoerd dat de jaarrekening over het jaar 2000 niet kon worden afgerond omdat klager de daartoe benodigde gegevens en informatie niet heeft verstrekt. Betrokkene heeft in dit verband verwezen naar enkele brieven inhoudende het verzoek tot het verstrekken van informatie, waarvan de inhoud niet door klager is weersproken. Ter zitting is gebleken dat een belangrijke post als de rekening derdengelden serieuze vragen oproep die klager niet heeft beantwoord. Blijkens de aangehaalde brieven heeft betrokkene klager herhaaldelijk tevergeefs gegevens gevraagd. De uit de stukken blijkende vragen en de ter zitting genoemde voorbeelden hebben de raad niet overtuigd van de stelling van klager dat hij wegens door hem gestelde onkunde op administratief gebied deze niet kon begrijpen of heeft begrepen. Niet blijkt dat hij betrokkene hierbij om toelichting of hulp heeft gevraagd. Er is kortom geen aanwijzing dat dit de hoofdreden is geweest waarom klager de vragen niet heeft beantwoord. Tegenover de gemotiveerde stellingen van betrokkene heeft klager niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene

over voldoende stukken en gegevens heeft beschikt om de jaarrekening 2000 naar behoren te kunnen samenstellen. Overigens zou het de helderheid in de onderlinge verhoudingen ten goede zijn gekomen, indien betrokkene in zijn brieven in fermere bewoordingen had gesteld dat hij geen tijd meer zou besteden aan de jaarrekening 2000 en de belastingaangifte 2000 voordat de gevraagde gegevens zouden zijn verstrekt. Hierbij komt dat klager, ook volgens hemzelf, meer dan eens rekeningen van betrokkene onbetaald liet en de raad het aannemelijk acht dat betrokkene niet enkel schriftelijk maar ook mondeling aan klager te kennen heeft gegeven dat de betaling van openstaande rekeningen of althans een regeling daarvoor werd verlangd alvorens (weer) werkzaamheden zouden worden verricht. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat de raad het verwijt dat betrokkene ondanks daartoe strekkende opdracht voor het jaar 2000 geen jaarstukken heeft opgesteld ongegrond is. Het tevens, los van het ontbreken van onderbouwing, in de klacht opgenomen verwijt dat betrokkene over de vermelde jaren geen aangifte bij de fiscus heeft gedaan treft het zelfde lot als de hiervoor behandelde verwijten. Blijkens de vorige overwegingen mag niet aan betrokkene verweten worden dat de daartoe nodige jaarrekeningen niet waren opgesteld. Overigens heeft betrokkene ter zitting duidelijk gemaakt dat hij, in weerwil van openstaande declaraties en van het ontbreken van gegevens, heeft gedaan wat hij kon om klagers belangen bij de fiscus te behartigen, zoals door het bewerkstelligen van uitstellen en betalingsregelingen. De Raad van Tucht verklaart de klacht ongegrond.

R1112/04.46

Annotatie bij JT 2007-9

Dat een brief die ingevolge lid 2 van artikel 31 GBR geen mededeling in de zin van artikel 11 lid 1 GBR is, lijkt logisch: laatstgenoemde heeft betrekking op mededelingen omtrent de uitkomst van de *arbeid* van de accountant. Daarop had de brief van betrokkene geen betrekking.

Een dergelijke brief dient objectief en zorgvuldig te worden geschreven, hetgeen betrokkene kennelijk heeft gedaan. Een nuttig voorbeeld!

Hans Blokdijk